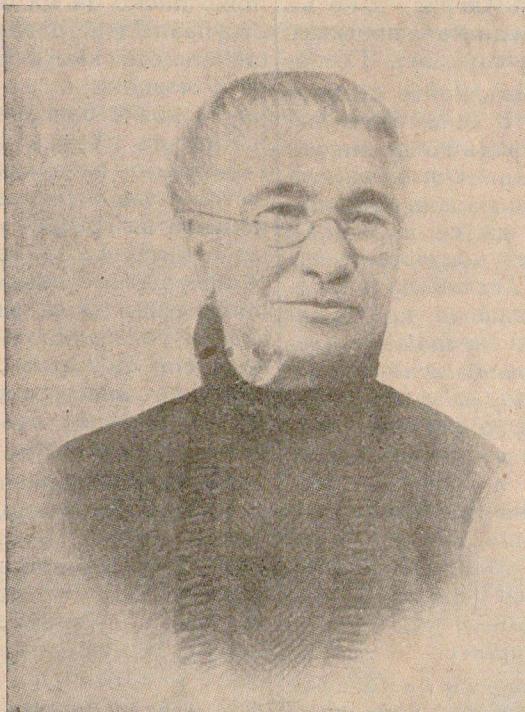

ИЗТОКЪ

Броя 2 лв.

Седмичникъ за политическо-общественъ и културенъ животъ.

Тарифа на обявите:
офиц. по 2 лв. на кв. см.
адебни по 1 лв. на дума:
бр. реклами, честитки,
некролози, об. за годежъ
и др. по споразумение
Абонаментъ 80 лева
за година
Адресъ: в. „Изтокъ“
Сливенъ

Бележити сливенци

БАБА АРГИРА

Времената текатъ, годините отлизатъ, а наедно съ тѣхъ, единъ по единъ, си отиватъ и последните представители на оназа епоха, на пещерите, на които ние всички израснахме. България изпълзе от пропастта не само по мечта, но чрезъ будното слово и неуморната просветна дейност на българския учител, аноминия подпалвач на революционния огън. Бива ли да остане той въ забвение? Потомството не ще ли иска своето наследство, не ще ли иска цѣлото съдържание на тия силни духове, които изведоха народа от невежество и рабство? Дългъ ни се налага да сторимъ необходимото.

Една от най-видните представителки на девическото образование въ Сливенъ, неуморима общественичка, родолюбива българка, която е имала близо до сърдцето си идеята за просветно свестяване на българина и неговото освобождение, е сливенката Аргира Димитрова, по мажъ Жечкова. Родена на 20 юли 1845 г. тя произхожда от виденъ родъ, който е далъ редица революционери, общественици и по-жертвуватели, каквито сѫ: х. Михайль х. Калудовъ, Михайль Колони и др. На 6 годишна възраст Аргира постъпва ученичка въ тогавашното девическо училище, ръководено от Елисавета Желева, кждето изучавала Рибния букварь, Царственика, Законъ Божий и Апостола. Училището било временно въ квартала „Гюрь Чешме“, близо до кѣщата на Добри Чинтуловъ, докато се направи известното днес „Баби Иванкино училище“, понеже старото било съборено. Въ 1853 г. училището било готово и децата почнали занятия. Поради задомяването на учителката Елисавета, въ 1858 г. училището било затворено и малката Аргира, жадна за знание, трѣбвало да прекъсне. Презъ м. мартъ сѫщата година идва

за учителка, калугерката Елена и училището наново се открива; обучението обаче продължило по-старому. Презъ м. Априлъ, дохажда за главенъ учител на всички училища въ Сливенъ, Сава Доброплодни, енергиченъ, образуванъ и съ педагогическа подготовка. Нему не харесътъ начина, по който се водело обучението, затова раздѣлилъ децата, чрезъ изпитъ, на отдѣление и класъ, като Аргира, която била най-умното и способно дете, била поставена, заедно съ още нѣколко момиченца въ I класъ. Въ новооткритото класно девическо училище се изучавало български и френски езикъ, Законъ Божи, обща и българска история, аритметика, география и краснописъ. Въ 1861 година Сава Доброплодни, напушта Сливенъ, като на негово място идва Добри Чинтуловъ, който води класа а Елена отдѣленията. Следъ заминаването на Доброплодни, момичета отъ класа станали за женене и напуснали училището. Аргира, обаче, била ученолюбива, затова замолвя братовчедката си, която била съпруга на Чинтуловъ, да продължи образуванието си, като частна ученичка въ домътъ му. Всѣки недѣленъ денъ, тя ходила при Чинтуловъ, съпровожда на отъ братовчедката си, поради опасностъ отъ турцитъ. Задавани и били уроци, които изучавала, а следъ това Чинтуловъ я изпитвала. Това продължило до 1865 г. Презъ мартъ сѫщата година, калугерката Елена умира и училищното настоятелство повикало Аргира за учителка на девическото училище. И отъ 1 май 1865 до 11 май 1876 г. тя не прекъстната е била учителка. Първата година обучавала 30 деца а втората 40. Аргира виждала, че за единъ 25000 градъ, 40 момиченца въ училището е много малко, затова всѣки недѣленъ денъ тя уреждала сказки за майките въ училището, (следва на IV стр.)

БОРБА ЗА СЖДЪ

ВИДНИ ПРАВНИЦИ ЗА СЛИВЕНЪ

Сливенъ е първиятъ и съ най-голямо значение сѫдебенъ центъръ, отъ турско и румелийско време, за югоизточна България. Голяма несправедливостъ е лишаването на Сливенъ отъ областенъ сѫдъ и азъ се очувамъ, какъ се тѣрпи още тая несправедливостъ.

Д-ръ Добри Минковъ

Бившъ председателъ на кодификационната комисия при М-вото на правосъдието.

ДУМАТА НА ЕСНАФА

Всѣко обезлюдяване на нашия градъ намаля и търсенето на занаятчийските произведения.

Дигането на окръжния сѫдъ отъ града ни е обезлюдяване и за занаятчийството носи пръки и косвени загуби въ поминъка му.

Досю Райковъ

общарь, председателъ на околийския занаятчийски синдикатъ

Закриването на окръжния сѫдъ се отрази пагубно за насъ — еснафа. Преди имахме кой-единъ, кой-двама, кой нѣколко чирака, сега останахме само чорбаджии съ диокянитъ си, защото селянитъ, които преди идваха въ града на сѫдъ, вече сѫ загубили за насъ, като клиенти.

Стоянъ Демиревъ

коужхаръ, председателъ на Популярна Банка

ЦИФРИТЕ ГОВОРЯТЪ

Държавата губи годишно около 70,000 лв. командировачни пари за състава отъ Ямболския сѫдъ, който заседава временно въ Сливенъ.

Сливенскиятъ гражданинъ, за огледъ по регулатационно дѣло, вмѣсто да внася по 100 лв., както това ставаше, когато сѫда бѣше въ Сливенъ, сега ще внася по 400 лв., — а именно: 100 лв. за вещо лице и 300 лв. за сѫдията, който ще идва отъ Ямболъ.

За една най-обикновенна справка, по дѣло, въ Ямболъ, сливенския гражданинъ ще плати 100 лв., само за превозно сѫдство, независимо отъ загубата на работно време.

ВТОРИЯ БАЙРАКТАРЪ НА БОТЕВА

(Димитъръ Стефановъ Казака)

Сега, когато става споръ, кой би юсти да се сложи на х. Ди-митровия паметникъ, сливенското граждансество, улисано въ своята суeta, неподозира дори, че сливенецъ е билъ втория знаменосецъ въ Ботевата чета. А факта е следния. Презъ май 1876 г., следъ разбиването на Ботевата чета, Димитъръ Стефановъ Казака, братъ на нашата съгражданка Мария Ст. Казакова, по мажъ Дивушнова, раненъ и изнемощялъ, едва успѣва да влѣзе въ Кремиковския монастиръ, дето му било дадено подслонъ за малко време. Егumenът Х. Авксентий, по съображенія, които можатъ само да се предполагатъ, отказалъ понататшното гостоприемство на този вѣренъ синъ на България, и го принудилъ да напусне монастира. И Димитъръ, съ наведена глава и съ дълбоко покрусена душа поема пътя къмъ гората. Но едва що на-

правиль нѣколко крачки, и на-
леява върху него, като хала,
турска конна потера, която
преследвала разбитата чета на
Ботева, настига го и го насича...

Очевидно тукъ имаме работа
съ предателство. Кой е преда-
тельтъ? Божиятъ служител ли,
или друга нѣкоя робска души-
ца? Това не може да се установи.

Съвременниците на събитие-
то кремиковци твърдятъ, че
знамето било навито около

кръста на Димитра, който са-
нала втори знаменосецъ, следъ

смъртта на знаменосеца Ни-
кола Курито. Това е потвър-
дилъ и дѣдо Никола Обретен-
овъ, предъ комисията, която

дирѣла де е точно лобното
място на Ботева. Подробности-
те по трагичната кончина на

нашия герой не ге знаять по-
ложително, оставать само леген-
дите около смъртта му, създадени
отъ въображението на

на ония, въ съзнанието на кои-
то живѣе сливенски мѫжченикъ.

Геройския подвигъ на Ди-
митра Казака е оцененъ отъ
родолюбиви кремиковци отъ

София и тѣ му издигатъ па-
мемтникъ, който освѣтяватъ на
14 май 1912 г., безъ да знаятъ
това дори и неговитъ близки!

Чуждитъ чуждия познаватъ,
а съвсѣтъ го забравили! Това е
тежъкъ укоръ за сливенци.

Най-големиятъ братъ на Ди-
митра — Иванъ е билъ врѣ-
стникъ и сподвижникъ на х. Ди-
митра. Той е участвувалъ заед-

но съ брата си и Хаджията въ
убийството на единъ гръкъ —
лѣкаръ, който се гаврилъ съ

честъта на български девици.

Следъ убийството, Иванъ билъ
хванатъ отъ турска властъ,
затворенъ въ Одринъ и, въ
единъ опитъ за бѣгство, убитъ.

Въ това време Хаджията и бра-
та на Ивана — Димитъръ за-
минаватъ за Владово и се за-
познаватъ съ Ботева.

Тази е кратката епопея на
двама юнаци — сливенци, не
родени още въ съзнанието на
родолюбивото поколѣние.

Дано тѣзи ни бележки заин-
тересуватъ комитета, който ще
пише книгата за х. Димитра.

Т. Ганчевъ

Изъ
Сините
Камъни
Куклите

ОТГОВОРЪ ПО „ДАРЕНИЕТО ЗА СТАРОПИТАЛИЩЕ“

Отъ една страна че чрезъ колоните на в. в. „Изтокъ“ и „Правда“ питатъ за „петстотинъ хилядното дарение“ за града, и отъ друга, че тукъ тамъ изъ кюшетата чрезъ мълва се пръскатъ нелепости и невѣрности, дължа да изложа въпросъ въ рамките на истината.

Преди около 4 месеца дойде при менъ отецъ протоерей Гаджаловъ и каза, че му еказано отъ една гражданка, че неизвестенъ благодетелъ искаль да построи въ града старопиталище. Запитахъ, кой е и въ какво ще се изрази искалието на благодетеля къмъ общината, защото отъ това покрасиво дѣло друго не може да има и че общината е готова да съдействува на това хуманно дѣло. Отговора бѣше, че не знае подробности. Казано му е отъ госпожа А., която подиръ известно време дойде и при менъ и потвърди думите на отецъ Гаджаловъ. Обаче не каза, нито отъ име говори, нито конкретно въ какво се изразява нейното искалие или нѣкои подробности по него, нито посочи писмото, съ което е делигирована и върху което да се базира общината, за да направи потрѣбното. Единъ два пъти следъ това говорихме пакъ съ отецъ Гаджаловъ и госпожата А., като ставаше въпросъ, кѫде би дала място общината, като се има предъ видъ, че трѣба да биде въ центъра на града, за да се даде възможност на желаещите граждани да спохождатъ по-често питомците. Това последното сподѣляхъ напълно и азъ, но не можахъ при разсѫдението си да не кажа, че старци въ центъра на града ще бѫдатъ затворени и ограничени въ единъ тѣсенъ дворъ, дето нито достатъчно просторъ и слънце ще има, нито пъкъ едно малко стопанство, та макаръ и отъ градинка само да е, дето по желание да приложатъ своя малъкъ трудъ, който осмисля и удължава малко тѣхния животъ. Понеже госпожа А. грижливо криеше отъ всички името на благодетеля, то при разговора се допушташе, че тя е самата може би дарителката и затова се чакаше да направи формално това, което говорѣше. Подиръ известно време и г. В. Славовъ каза, че помощникъ кмета Георги Кебеджиевъ, че нѣкаква близка му

е казала желанието на неизвестенъ благодетелъ да построи старопиталище, и то пакъ въ приказки безъ да има каквото и да е устно или писмено конкретно искане. Това пъкъ взе да се тълкува да не би благодетелката да е самата близка на г-нъ В. Славовъ, което показва, че на кмета нищо положително и конкретно не е казано. Междувременно нѣкои, може би, съ спорили и върху място, кѫдето трѣба да се построи старопиталището, но то не застъга общината, до като тя не си каже своята дума чрезъ общинския съветъ, кѫдето се внасятъ на разглеждане само оформени и конкретизирани идеи и предложения, каквито до тогава нѣмаше отъ никого. Единъ на 10-и мартъ получихъ макаръ и лично, частно писмо отъ бившия министъръ П. Мидилевъ съ конкретни и определени искания отъ общината. Писмото гласи дословно така:

Г-нъ Захариевъ,

Благодетелъ Сливнилия е решилъ да построи и мобилира единъ старопиталище за 40 души въ Сливенъ, което ще костува около 500,000 лв. Издържката на това старопиталище обаче благодетелъ не може да поеме. Това ще трѣба да поеме общината. Последната сѫщо така ще трѣба да даде подходящо място за постройката.

Това е конкретното въ писмото, а останалото по нататъкъ е разсѫдения и съвети отъ г-нъ Мидилевъ върху сѫщия въпросъ и нѣма защо да удължавамъ обясненията си съ процитиране на цѣлото писмо.

При наличността на това конкретно искалие, макаръ направено чрезъ трето лице, благодетелъ още не се знаеше, кой е. Съгласно чл. 52 отъ наредб-законъ за градските общини, имайки разрешението на господина Бургаския областъ директоръ да свикамъ общинския съветъ на извѣнредна сесия, свикахъ го на заседание на 22-и мартъ т. г. и неговото решение изразено въ протоколъ № 8 ст. XXXIII отъ 22. III. е ясно и категорично, а именно:

Извлѣчение
ПРОТОКОЛЪ № 8

На Сливенския градски общински съветъ, държанъ на 22-и мартъ 1935 г. въ заседателната стая на общинското управление свиканъ съ покана № 455 отъ 20. III. 935 год. Трето заседание. На заседанието присъстваха:

Ст. XXXIII.
Вземане решение по предложението на единъ благодетелъ.

Кметът доклада, че преди нѣколко дни получилъ писмо отъ бившия министъръ на Вътрешните работи и Народното здраве г. Петър Мидилевъ, съ което последният замолва да внесе въ общинския съветъ и последния да се занимаетъ съ предложението на единъ неизвестенъ за сега благодетелъ отъ гр. Сливенъ, живущъ по настоящемъ въ София. Това предложение се разсѫдило така: Неизвестниятъ още благодетелъ ималъ благородното и хуманно намѣрене да построи, мобилира и обзаведе напълно единъ старопиталище съ 40 легла въ родния му град Сливенъ. Този просвѣтенъ благодетелъ искала да му се съобщи предварително дали общината разполага съ подходящо място и дали тя ще поеме издържката на старопиталището. Подчертавайки красивия жестъ за днешно време отъ този нашъ съгражданинъ, голъмъ социално значение и нуждата въ града отъ разрешение по този начинъ институтъ, кметъ замоли съвета да се произнесе по този сериозенъ въпросъ.

Следът станалътъ разисквания, като се подчертава, че предложение отъ такъвъ характеръ съ много рѣдки за днешно време, че правът честъ и на града и че направленото такова въ дадения случай идва да улесни общината въ една отъ най-тежките и задачи, съветъ

РЕШИ:

Напълно единодушно и съ благодарност приема направленото предложение на неизвестниятъ още благодетелъ, като се задължава да отпустне подходящо място за постройка на старопиталище, което мобилирано и обзаведено напълно съ 40 души, общината ще поеме издръжката му въ бѫдеще.

Заседанието се закри 18½ часа. На първообразния подписали: личег Дим. Захариевъ, пом. кметъ Георги Кебеджиевъ и общинскиятъ съветници: Иванъ Тодоровъ директоръ на За програмназия, протоерей Н. Гаджаловъ, окол. мъдец. лѣкаръ д-ръ П. Данчевъ, окол. ветер. лѣкаръ д-ръ Ст. Георгиевъ, представителъ на мѣстните кооперации Ст. Демировъ и окол. агрономъ Стефанъ Стефановъ.

Върно съ оригиналата, който не подлежи на обербане,

Кметъ: (п.) Д. Захариевъ

Това решение въ преписъ се изпрати отъ общината на Господинъ Мидилевъ, за да го предаде на неизвестниятъ още, както за менъ тѣй и за общината, благодетелъ. Едновременно съ това писахъ частно лично писмо като на познатъ бивш началникъ на Господинъ Мидилевъ, като му поясняхъ, какъ най-лесно и бързо ще се реализира това, защото за целта трѣбаше да се отчуждава 3 парцела на частни лица при общинския тѣй и, който се проектираше да се даде — „Баби Иванкиното училище“, а бюджета на общината бѣ

гласуванъ още презъ декември за която съ и направени едва м. г. и срѣдствата за целта не сега постъпки въ общината. бѣха предвидени, защото не можеше да се знае, че ще се яви благодетелъ и направи такова предложение. Даже подчертано молѣхъ Господинъ Мидилевъ, ако ще трѣба нѣщо, което пиша лично нему въ писмото си да освѣтили неизвестниятъ благодетелъ да бѫде извѣнредно внимателенъ къмъ него, защото всички трудности ще се преодолѣятъ отъ общината, но да се построи въ града този хуманенъ институтъ, не получихъ отговоръ отъ Господинъ Мидилевъ, а отъ страни научихъ, че дарението било направено въ София, а не въ Сливенъ. Веднага поискахъ телефонна срѣща отъ Господинъ Мидилевъ, който потвърди това, което вече бѣхъ научилъ. Помолихъ го да ми каже причината. Отговори, че сме закъснили, обаче има още вѣроятност да се върне въ Сливенъ. Отъ получуването на писмото отъ Господинъ Мидилевъ до рѣшението на общинския съветъ и непращане преписъ отъ решението на същия за да го връчи на благодетеля съ вижда, колко они съ се минали и че въ случая закъснение нѣма и фатална дата въ писмото на Господинъ Мидилевъ нѣмаше, което изцѣло чете предъ общинския съветъ и което и днес дѣржа на разположение всѣки му, — документъ неупоримъ.

Когато говорихъ съ телефона съ господинъ Мидилевъ, при менъ бѣше и господинъ Атанас Николовъ, отъ когото тогава научихъ, че е благодетеля. Веднага се обѣрнахъ съ писмо направо и за първи пътъ къмъ него и мотивирано молихъ да се откаже отъ второто си решение за София. Пишките писмото, случайно дойде при менъ единъ много близъкъ на благодетеля господинъ (името му запазвамъ) и още по близъкъ на покойния завещателъ. Бѣше добре дошелъ, защото не знаехъ точния адресъ. Каза ми адреса, а заедно съ това ми обясни, че това дарение е застрахована сума по застрахователна политика отъ неговия още по близъкъ покойникъ, починалъ преди една година, и е предназначена точно за цалта,

Господинъ „гражданинъ“, целта на когото се прозира въ статията, по-малко ще знае нуждата отъ едно старопиталище въ града, отколкото онзи, който съ голъми трудности е успѣлъ да открие и установи съществуващото сега макаръ и при мизерни условия. Въ бр. 762 на в. „Правда“ е написано само заглавието върно, а всичко останало е измислица на скрилия се задъ псевдонима „гражданинъ“ писачъ, което ясно говори и за неговия моралъ. Нека всѣки поченъ гражданинъ си направи своето заключение.

Кметъ: Д. Захариевъ

Беленка на редакцията. Въпросът за дарението представлява широкъ общественъ интересъ, затова редакцията заявява, че ще даде място и на други лица, които съ добре осведомени по този въпросъ, за да бѫде освѣтленъ всестранно.

Истинскиятъ борецъ за добруването на обществото трѣба да има смелостта високо и открито да говори и да бѫде влюбенъ по-силно въ истината, отколкото въ приятелитъ си.

МОРСКИ ИЛИ ПЛАНИНСКИ КЛИМАТЪ

Когато наближи лѣтото, човѣкъ често пъти се пита, кѫде да иде да прекара лѣтните дни, кой климатъ е най-благодатенъ за нашето здраве и кой е по-полезенъ — морскиятъ или планинскиятъ. Изобщо, не може да се каже, кой климатъ има повече преимущества, — морски или планински, и кой отъ тѣхъ е по здравъ. Всичко това зависи отъ единичните случаи — отъ различната индивидуалност. Има лица на които е по-скоро за препоръчване планинскиятъ климатъ на гольми височини. На други пъкъ морскиятъ въздухъ благоприятствува по-вече за тѣхните закрепвания или оздравяване.

Въ всѣки единиченъ случай най-добрятъ съветъ може да даде лѣкарътъ.

Този въпросъ може, обаче да бѫде разгледанъ въ свойъ характеръ, да се посочи ползата отъ пребиването въ планината или край морето,

ки сто метра по-голъма височина на температурата е съ половина градусъ по-ниска и е отъ голъма полза лѣтно време. Свежестта на въздуха закрепва организма и го приспособява за по-интензивна дейност. Тая дейност на организма за силва апетита.

Чистотата на въздуха е също така отъ голъмо значение. Човѣкъ, когато диша, не вкарва въ бѣлите дробове различни микроби на болести, но и прашътъ въздухъ, който дразни. Това е едно отъ главните основания, поради което планинскиятъ климатъ се препоръчва на туберкулозни болни.

Ионизацията и атмосферата радиоактивността съществува на слънцето, все по-малъкъ атмосференъ натискъ и по-голъма понижация и радиоактивност на въздуха.

Каква полза извлича организма отъ тия специални условия на планинскиятъ климатъ?

Понижаването на температурата — пресметнато, че на всѣ

чествено отношение въ долните пластове на атмосферата. Самия въздухъ способства за тѣхното поглъщане и разпръскване, докато по-височините, кѫдето прѣчката отъ атмосферата, презъ която минава свѣтлината е по-малка, — ултравиолетовите лъчи съ въ много по-голъмо количество и тѣ упражняватъ върху нашия организъмъ успѣшна противомикробна акция, която понѣкога може да бѫде и опасна, поради което и алпинистите, които се изкачватъ на височини по-голъми отъ 3000 метра, винаги носятъ черни очила. Освенъ това отслабването на атмосферното налягане упражнява свое то влияние върху нашата кръв, която увеличава броя и силата на кръвните тѣлца. Съ това се обяснява и голъмата полза за малокръвните отъ планинския климатъ. Планината съ средна височина е за препоръчване за анемичните, нервните и за ония, които се нуждаятъ отъ постепенно попре-

вяне. Високата планина е за по-малокръвните, за ония, които страдатъ отъ неврастения съ известна отпадналост и меланхолия и за ония, които съ предразположени къмъ туберкулоза. Високата планина указва извѣнредно благоприятно дѣйствие върху болните отъ туберкулоза бѣли дробове.

И тукъ, обаче не бива да се прекалява. Изобщо взето освенъ въ извѣнредни случаи, не бива да ходиме на лѣчение въ планински пунктове по-високи отъ 1500 до 2000 метра.

Съ какво се характеризира морскиятъ климатъ? Главните особености на тия климатъ сѫ: постоянна температура, по-голъма вентилация, известна влага, чистота на въздуха, голъма слънчева свѣтлина и следи отъ йодъ и хлорни съединения въ атмосферата. Въ край морскиятъ области не намираме свежестта, която ще намѣриме въ планините особено въ високите гори. Напротивъ не трѣба да се забравя, че гра-

НАШАТА ДУМА

БАЛКАНЪТЪ - ТОВА Е ХЛЪБА НИ

Преши около петнадесет години млади, ентузиазирани хора се провикнаха: „Пътищата, които водят от Сливенъ към полето, изселват града, пътищата, които водят към Балканъ - го заселватъ“. Тая мисъл, толкова съдържателна, тъй настичко подчертавана, не стигаше до ушищъ на ония, който ръководъх съдбините на града. И затова Сливенъ „цъви, но не вързва“.

Нашиятъ градъ е лишенъ от плодородна почва. Общиятъ народенъ поминъкъ - земедълшество - съвсемъ не намира приемъ у насъ. Будни сливенски синове осъзнаха, въ миналото, това и насочиха усилията си къмъ създаване на текстилната индустрия. После Сливенъ разцъвъти като лозарски център. Защо? - Защото дейността на индустриалците, усилията на лозарите, бъха съобщазани съ природните условия на мястото.

Въ живота, обаче, настъпватъ промъни. Благоденству-

ващиятъ някога Сливенъ днесъ търси нови поминъци. Ще ги намърти ли? Това бѫдещето ще покаже. Ние мислимъ, обаче, че красивиятъ Сливенски балканъ, величественният Сини камъни има да играятъ неподозирани голъмъ роля за създаване нови поминъци. Никъде по Стара планина, въ толкова близко съседство съ толкова голъмъ градъ не се намиратъ прекрасни мъста за лътовища, както край нашия легендаренъ Сливенъ. Какво направихме, обаче, ние за създаването на модерни курорти въ най-красивия кътъ на Балканъ - Сините камъни? Колко неоползотворени фондове дремятъ въ касите на кооперации и общественини и кредитни учреждения! И ние се питаме: до кога? Нима още не се разбрало, че Балканътъ, че Сините камъни, то е нашето пристанище, това е нашето пасбище, натитъ ниши, НАШИЯ ХЛЪБЪ?

"Изтокъ"

Минералните бани

Сливенските минерални бани съ снабдени съ НОВЪ общински хотелъ и по комфортъ съперничатъ на най-модерните термални лътовища въ България.

***

Сливенските минерални бани лъкуватъ успешно диарии, разстройство на стомаха и червата, нелтеница, малокръвие, неврастения, заболявания на пикочния мехуръ, ишеасъ, ревматизъмъ, маточни разстройства и др.

Мадните водни маси погълщатъ слънчева топлина по-вече от земята, затова и есенно време по край морските бръгове, следъ лътните горещени, съ изобщо влажно, докато про-лътно време е по-свежо. Чистотата на въздуха, която се забелязва още на самия бръгъ, става абсолютно чиста на извънното разстояние от бръга. Всърдъ морето, далече от бръга, няма вече микроби от различни болести. Тък съ намерили своя гробъ въ дълбоките води. Ето защо на болните от бълодробна туберкулоза се препоръчва пътуване по море, тък изхвърлятъ бацили, а нови такива не приематъ.

Констатирано е, че въ свѣтлината, както въ морето, така и морския бръгъ, съдържа по-голъмо количество ултра виолетови лъчи, отколкото обикновено намираме въ равнината. Колкото се отнася до йода и хлорните съединения, - от които се получава солта, - тъкното присъствие въ атмосферата на край морските места

указва благотворно влияние. Безспорно е, че морският климатъ малко се развлечава отъ този въ равнината и че е лишенъ отъ свойствата на планинския такъвъ. Колкото, обаче се отнася до морето, то има друго едно благотворно влияние отъ твърде голъмо значение. Това е къпането, необикновено успѣшното действие на което се обяснява съ това, че върви паралелно съ въздушното, свѣтлинното, слъчевото и водно къпане. Съчетани съ морския климатъ, тък даватъ най-добри резултати за нашия организъмъ. На море въздуха, свѣтлината и слънцето издаватъ въ непосредствен контактъ съ кожата на нашето тѣло въ течение на много часове през деня и това е отъ огромна важност: солената вода върши успешно своето укрепително действие, а плуването, като единъ отъ полезните спортивни оживява всички наши органи и поставя въ движение всички мускули на нашето тѣло.

Благодарение на това на мо-

СЛИВЕНЪ ВЪ МИНАЛОТО

ПО ОПИСАНИЕ ОТЪ ЧУЖДЕНЦИ

Прочутиятъ турски пътешественикъ - Евлия Челеби - е посетилъ Сливенъ въ 1652 год., придружавайки Малекъ Ахмедъ паша, управителъ на Силистренския велиатъ, въ който е влизалъ и Сливенъ. Той нарича града ИСЛИМНЕ.

Въ общирното си описание между другото пише:

„Когато Сливенъ билъ лѣтна резиденция на одринския крал, тогава той билъ голъмъ градъ. 1) Когато гази Мурадъ Худавендигияръ завладѣлъ Одринъ, той обсадилъ сливенската крепост и следъ падането ѝ я събори, понеже срешиналъ голъми мъжнотии при превземането ѝ. И сега още се вижда развалените огради на крепостта северно отъ Сливенъ. До това място личатъ основите на двореца, който той построилъ въ полето на югъ отъ града. 3) Сливенъ е шерифска каза отъ сто петдесетъ акчета. Кадията си докарва годишно петъ кесии. Цѣлия градъ е заобиколенъ съ лозя и градини, а презъ дворовете му текатъ водички. Има дванайсетъ джамии

и деветъ голъми хана, но най-голъмия е на везира Коджа Мевлеви Мехмедъ паша. Този ханъ е вънре въ чаршията и има хубавъ изгледъ и доставя приятна почивка на пътниците. Надъ вратата има надписъ: „Този ханъ е направенъ за почивка на пътниците“. 1642 г. „Тукъ има и хубавъ хамамъ (баня). Понеже водата тукъ е въ изобилие, то въ всичка къща има баня. Има много воденици, чаркове и табашки долапи за козеци, килими и кети. Едно отъ прочутите индустрини произведения на този градъ е КЕБЕТО, което се казва: Ямболско кебе, обаче, то се изработва въ Сливенъ и се изнася въ Румелия, Арабия и Персия. Работата на занаятчиите се състои въ изработка на разни видове кебета отъ Тифликъ и на разноцветни черги. Въ Чаршията има двесте дюкяни“.

1) Одрински кралъ - Евлия Челеби - подразбира римското владичество по този край.

2) Тая „чудна църква“ е най старата въ квартала Ново село, наречена Св. София. Строена въ първите години на българското християнство.

3) Отъ този дворецъ днесъ по-мень няма. Обаче, мястото му тръбва да се търси не по-далекъ отъ Гергевецъ. Той е билъ вече въ развалини, когато Евлия Челеби посетилъ Сливенъ въ 1652 год.

ПРЕЗЪ НЕДРАТА НА РОМАНТИЧНИТЕ СИНИ КАМЪНИ Е ПРОКАРАНЪ 28 КЛМ. ПЛАНИНСКИ ПЪТЬ, КОЙТО ПРАЗНИ ЛЪТОВИЩА И ДРУГИТЕ СТАРОПЛАНИНСКИ ПРЕЛЕСТИ ДОСТЪПНИ ЗА ПЪШЕХОДЦИ И ВСИЧКИ ВИДОВИ КОЛИ.

Родната къща на х. Димитър

Монастирътъ Св. Георги

Непосредствено задъ Сливенъ се издига пирамидаленъ връхъ Бармукъ. Нѣкога девствена гора, изпъстрена съ люлякъ и горски цветя, е покривала широките роки на старчески пещери. Буйни - бързотечни извори съ сестичали по стръмните му поли.

Високо надъ Сливенъ, край боровата горичка, блѣсти бѣла сграда на монастирчето св. Георги, а до него разхвърлени изъ горичката изпъкватъ сградите - вили на настоятелството на църквата св. Димитъръ, а също и тия на подофицерското дружество Хаджи Димитъръ. Монастирътъ е въ 500 м. надъ морското равнище. Запазенъ е отъ вътрешните сгради - съоръженията са изградени отъ сутринъ до вечеръ отъ сълнцето, той е отлично лѣтовище, а също незамѣнимо място за почивка. Трѣба да застаните при беседката до монастирчето и съ погледа си да обхватите широкия хоризонтъ, който предъ васъ се открива. Подъ васъ - дълбоко въ низината е разкрита панорамата на Сливенъ - цѣль здѣбенъ въ зелена нина. Задъ него, върхъ поле то, като по карта Тунджа чертае неправилния си путь. Китни селца, горички, ниви и черни уаги красятъ бръговете ѝ. А тамъ, кѫдето противъ край бръговете, покриги съ златокласи ниви - тя блѣсти като разтопено срѣбро. Още по на югъ погледа ви се плъзга къмъ Ямболъ, по Бакаджика, за да полети и възпре по хайдушката Странжда. А обрънете ли погледъ къмъ планината, предъ васъ застава грамадния масивъ на Сините планини. Тъмни дълбоки долове, недостъпни каменни чукари, пропасти красятъ тая грамадна камена планина, върховете на която отъ въкоги надърътатъ къмъ необятната шир на тракийската равнина и къмъ бръговете на Черното - немирно море.

Сънка и прохлада ви поднася боровата гора, а гледките, които се откриватъ отъ тукъ ви отнасятъ въ другъ миръ, миръ на спокойствие, съзерцание... Миръ пъленъ съ красота и музика.

Монастирътъ е на северъ отъ града. Къмъ него водятъ два пъти: прѣка зигзообразна пътка и път за кола и автомобилъ. Разстоянието отъ града до монастиря е половинъ часъ.

Г. Г.

ПОСЕТЕ СЛИВЕНЪ
ПОСЕТЕ БАНИТЪ
Посетете Сините камъни

Тунджа край Баните

Д-ръ П. Калиновъ

ХРОНИКА**БАБА АРГИРА**

(следва от 1 стр.)

ПО ПОКАНА на областния мед. лъкар и Бургазкия клонъ отъ съюза за закрила на децата, изнесената съ голѣмъ успѣхъ въ Сливенъ здравна пиеса „Нашите врагове“ отъ Д-ръ Ал. Недевъ ще бѫде представена и въ Бургасъ на 22 и 23 юни т.г.

СВИКАНОТО на 13 т. м. занятчийско събрание е избрало за ржководно тѣло на околовския занятчийски синдикатъ,

За управителъ съветъ:

Я. Доброджалиевъ — сарачъ, В. Каравълевъ — папукчий, Д. Райковъ — обущарь, Ю. Кебеджиевъ — златарь, Д. Панчевъ — хлѣбаръ, Р. Куюмджиевъ — кројачъ, Д. Станчевъ — коларь, С. Кадировъ — брѣснаръ и А. Панайотовъ — кожухарь,

Провѣрителъ съветъ:

Г. Стефановъ — обущарь, В. Аджемовъ — хлѣбаръ и В. Лечевъ — хлѣбаръ.

ГРАЖДАНИ, използвайте голѣмото намаление за пътната тегоба отъ минали години (1920 до 1934 вкл.) като спазите сроковът 31 юни, 31 октомври и 31 декември 1935 година.

ДИРЕКЦИЯТА на I Сливенска прогимназия „хаджи Мина Пашиевъ“ известява, че всички членове на „Посмѣртния фондъ“, които не сѫ на служба, безразлично дали иматъ членска книжка или не, внасятъ членския си вносъ отъ 480 лв. наведнажъ най-късно до 30 юни съгласно § 7 бука „в“ отъ правилника за прилагане закона за „Посмѣртния фондъ“.

Пътътъ за с Ичера се работи отъ 450 души трудовации. Въ скоро време този важенъ съобщителъ нервъ срѣдъ недрата на сливенска Стара планина ще бѫде разширенъ и привършъ споредъ съставения планъ. Пътътъ минава презъ много красиви мѣстности и съкраща растоянието Сливенъ — Котелъ съ 25 км.

ЗАПАЗЕНИТЪ участъци — горски сѣчища, въ които не влиза добитькъ и дето брадвата на дѣрваря не прави опустошения, сѫ станали кичести горички. Ако се запазятъ ще имаме китни гори.

УДОБРЕНИ СЖ представениетъ отъ технич. отдѣление проекти за урегулиране и прокарване на около 15 нови улици въ града презъ тази година. Това е крайно наложително и трѣбва веднага да се предприеме, защото съ това ще се даде възможностъ да се отведатъ силно течашитъ води, които до сега сѫ правила много пакости.

ВОДНИ плавателни басейни бѣха предвидени да се построятъ въ с. Тополчане, Драгоданово, Керменъ и Гавраилово. Обаче и тази хубава инициатива загълхна. Дѣлжи се освѣтление отъ съответните мѣста по този важенъ въпросъ.

ПРАВИ впечатление, че най-опустошени сѫ горитъ около минитъ въ Сливенския балканъ. Най-много тамъ сѫ вършени контрабанди. Най-после трѣбва да се разбере, че тия гори не сѫ собственостъ на нѣколко души, а обществено благо, и като така — да се пазятъ. Заминните подпори да се даватъ участъци, а не да се сѣче безразборно.

СЛИВЕНСКАТА ОБЩИНА сключува заемъ отъ 500,000 лева отъ Слив. Попул. Банка за преустройство, разширение сградата, кабини, чистателно отдѣление и електрифициране на Слив. Минерални бани.

БАБА АРГИРА

предъ които изтѣквала нужда отъ образование за децата, говорила имъ за длѣжностите на майката, и съ свойтѣ полезни съвети допринесла тѣлърдено за умствено и обществено възпитание на Сливенката. Неоморима, енергична, чувстваща въ себе си сили и знание, тя открива следъ обѣдни недѣлни курсове за неграмотнѣ девици, неходили на училище, за да ги запознае съ четмо и писмо, както и да имъ даде нѣкой практически напѣтствия за живота. Курсовитѣ се посещавали масово. Резултатъ отъ всичко това било, че броя на децата се увеличилъ къмъ 1870 г. на 100. Тая енергична и просвѣтна дейностъ не е могла да остане чужда за училищното настоятелство и презъ сѫщата година то увеличило заплатата ѝ, като назначила още една учителка, нѣкоя си Гица Кожухарова, като последната водела отдѣленията, а Аргира I класъ.

Презъ октомври 1874 г. Аргира заминава заедно съ майка си за Ромжия. Чрезъ братовчедъ си Михайлъ Колонъ въ Букурешъ, те се запознали съ много видни дейци, като братя Евлоги и Христо Георгиеви, Ботевъ и др. Аргира поискала да се срещне и съ Каравеловъ, обаче ѝ казали, че е невѣзможно, понеже печатницата е обградена съ предатели. Изъ Букурешъ Аргира била разведена отъ Кирилъ Цанковъ, който по пътъ се обѣрналъ къмъ нея съ думитѣ: „Какго работятъ Сливенци за дѣлото, ако работеха всички така, отдавна да бѣше освободена България“. Видѣла всички забележителности, Аргира се възражда, за да заработи съ още по голѣмъ ентузиазъмъ и при новъ запасъ отъ знания. Отъ Букурешъ, тя заминава за Брайла съ препоръки отъ Колонидо Ананасъ Дукияди, който да я подпомогне при събирането на срѣдства за училищата въ Сливенъ. Всички сливенци обещали да дадѣтъ каквото могътъ за родния си градъ. И наистина въ 1875 г. била изпратена сумата 5500 австро-жълтици или 58300 лв. предназначена за училищата въ града.

Будна и преизпълнена съ обич къмъ родината, Аргира Жечкова е била инициаторка и изпълнителка на редъ просвѣтителни и благотворителни начинания въ града ни отъ зреѣла до преклонна възрастъ. Тя е основателка на женското благотворително дружество „Майчина длѣжностъ“ презъ 1869 г.

ТОДОРЪ НИКОЛОВЪ ПОЧИНА

На 2 т. м. подплашенъ конь повлѣкълъ пощенския чиновникъ Т. Николовъ, който не бѣлъ успѣлъ, при слизане, да освободи кракътъ си отъ стрѣмeto. Въ бѣсънъ бѣгъ, конътъ изминалъ разтояните отъ къщата на Никола (ул. Великокняжеска) дс общинския домъ, кѫдето се удариълъ въ едно дѣрво и се спрѣлъ. Притекли се граждани и веднага, паднали въ безсъзнание Николовъ, бѣлъ отнесенъ въ дѣржавната болница. Лѣкарътъ констатирали сериозни натървания, обаче увѣрили, че нѣма опасностъ за живота на Николова. Следъ една седмица, когато предстояло изписване отъ болницата, неочаквано положението на Николовъ се влошило и той почина на 10 т. м. изпратенъ до вѣчното му жилище отъ хилядно гражданство.

Т. Николовъ бѣше дѣлгогодишенъ касиеръ на туристическото дѣво „Сините камани“, а

Идеята за основаване женско благотворително дружество въ България е далъ за първи пътъ Д-ръ Г. Мирковичъ. Потицътъ обаче да се основе въ Сливенъ женско дружество е далъ на Аргира Жечкова, деятелния и родолюбивъ сливенецъ Стефанъ Гидиковъ. За съставяне на дружеството съ действували, като изработили устава му, тогавашния учитель Михайлъ Икономовъ и поета — учитель Добри Чинтуловъ.

Смутнѣ времена презъ 1876 г. подозрението на турска властъ поради връзките ѝ съ революционери, я принуждава да замине за Брайла, където пъкъ събира средства измежду по-видните сливенски семейства за да помогне съ облекло и пари на завърналите се революционери отъ Сърбия.

Следъ освобождението Аргира е отново на своя постъ — учителка въ трикласното женско училище до 1883 год.; после това тя е главна учителка въ Бургасъ отъ 1883 до 1886 г. а презъ 1886—1887 година е отново учителка въ Сливенъ. Презъ тая година тя се оженва за видния сливенски търговецъ Захария Жечковъ и напуска учителството, безъ да престане да се интересува за училищното дѣло. Подарила е на благотворителното дѣво „Подслонъ“, 2,000 зл. лв. неговъ подпредседател отъ 1908 до 1922 г. председателка е била на комитета на безплатните ученически трапезарии, на който е подарила 1000 златни лева; членка отъ основаването на женското благотворително дѣво „Майчина длѣжностъ“ до днесъ.

Любознателна, макаръ на проклонна възрастъ, презъ августъ 1906 г. тя посещава Буда-Пеща, Виена, Прага, Дрезденъ, Берлинъ, Парижъ и други градове въ Европа.

По инициативата на Сливенското женско благотворително дѣво „Майчина длѣжностъ“ на 23 юни ще се чествува въ Сливенъ 90 години отъ раждането на тая забележителна сливенка — просвѣтителка и 70 годишна учителска и обществена дейност. Госпожа Аргира Жечкова, бодра и съ бистро запазена паметъ е не написана живя история на събитията презъ цѣлия XIX вѣкъ, като приемници и съвременичка.

Пожелаваме отъ сърдце на тая беззавегна труженничка, бодростъ и здраве за да дочака 100 годишния си рожденъ день.

Зах. Измиревъ

ПРИСТИГНАЛЪ Е вече министърскиятъ пратеникъ за производствено изпитване въ слѣтът гимназии — г. П. Ивановъ, п-ръ по математика

Изпитътъ ще се произвежда общо за дветѣ гимназии.

СЛИВ. ОБЩ. СЪВЕТЪ е решилъ да се отпустне място и 2,000,000 лева, платими въ продължение на 3 финансова година за постройка на казарми за нуждите на артилерийското отдѣление.

ДНЕСЪ заминава за Бургасъ детскиятъ хоръ при III. Сливенска прогимназия, за да изнесе концертъ на 16 юни. Пожелаваме му блѣскавъ успѣхъ.

отъ нѣколко години, дѣенъ членъ и касиеръ на Народния хоръ. Той оставя спомени, които карать дѣлго да се говори за неговата честна и беззаетъна служба на града.

Редакцията изказва съболезнования на опечаленото съмейство,

„ЕЛИНЪ“

Българско Акц. Д-во

за Електр. индустрия

Представителство: Бюро „ЕЛИНЪ“

Ник. Кирадниевъ — Електро и Машиненъ пр. техникъ (подъ общ. домъ) гр. Сливенъ

ДОСТАВЯ: Електромотори, Динамомашини, Генератори отъ 4 до 100,000 К. В. А., Трансформатори до 50,000 К. В. А., Електромашини за запояване, Кино-агрегати, Електрически апарати за ниско и високо напрежение и пр. пр.

ПРОДАЖДА: на всѣкаквъ видъ и величини комплектни материали, на фабрични цени.

СТРОЕЖЪ: на всѣкаквъ видъ и величини комплектни електрически инсталации.

Посещение на специалистъ бесплатно.

Употребявайте нашите дѣлготрайни електрически крушки „ЕЛИКСЪ“.

— ЧИНДОМЪ —

Спестовно-строителното кооперативно сдружение е най-солидното и се ползува съ най-голѣмъ авторитетъ въ страната.

Станете спестителъ при него, за да осъществите своя идеалъ — да имате свой домъ.

Справка и записвания при представителя за гр. СЛИВЕНЪ и ОКОЛИЯТА.

Т. Ганчевъ — бившъ учителъ.

Продава се КЪЩАТА на Коста Гроздановъ до Срѣдната баня.

Справка при Щилияна Арсенева.

— КЕРАМИЧНА ФАБРИКА —

Архитектъ Г. Козаровъ А. Д. — гара Гор.-Орѣховица

Произвежда прочутитѣ и известни въ страната, като нетаящи, най-яки, вѣчнотрайни, едноолучни и двуолучни марсилски цигли; — 15 покриватъ кв. м., капаци „сербезъ“, рингови: машини, плански, джамалски, огнеупорни, корници, крхи, хурдисни и пр. тухли; саксии и др. Цени конкурентни.

Предпочетете производството ни, което отъ 30 години покрива българските строежи и никъде не е скомпрометирано.

Притежаваме златни медали съ дипломи отъ ПЛОВДИВСКИЯ и ГОР.-ОРѢХОВСКИ мострени панаири.

Писменъ и телеграфенъ адрес: Фабрика Козаровъ — гара Гор.-Орѣховица.

Телеф. 16.

Съдебно-изпълнителенъ уч. при Слив. окл. съдъ

ОБЯВЛЕНИЕ № 671/931

Подписания Стефанъ Попъ Петковъ Съдия изпълнител при Сливенския околовски съдъ, обявявамъ че на 18 юни 1935 год. ще се извърши въ канцеларията публичната продажба на една „Фрезъ-машина“ съ форгель и съ два кайша оценена за 30,000 лева.

Машината е на Георги С. Гжетевъ отъ гр. Сливенъ, и ще се продава за цѣлъгъ къмъ Сливенска популлярна банка.

Желаящите да купятъ, могатъ да се явятъ въ канцеларията ми, за да прегледятъ книжата и да наддаватъ.

гр. Сливенъ, 10 VI. 1935 год.

Съдия-изпълнител: Стефанъ Попъ Петковъ.